

СЕРІЯ «ГОРИЗОНТИ ФАНТАСТИКИ»

Роджер Желязни

ХРОНІКИ АМБЕРА

У десяти книгах

КНИГА 3

Знак Єдинорога

Роман

УДК 82/89
ББК 84.7 США
Ж50

Серію «Горизонти фантастики»
засновано 2011 року

Roger Zelazny. The Chronicles of Amber.
Sign of the Unicorn
Copyright © 1975 by Roger Zelazny

Друкується з дозволу спадкоємців автора
та їхніх літературних агентів, Zeno Agency Limited
(Великобританія) за участі Агентства
Олександра Корженевського (Росія)

Переклад з англійської
Анатолія Пітика та Катерини Грицайчук

Желязни Р.

Ж50 Хроніки Амбера : у 10 кн. Кн. 3 : Знак Єдино-
рога : роман / Р. Желязни ; пер. з англ. А. Пітика,
К. Грицайчук. — Тернопіль : Навчальна книга–
Богдан, 2016. — 240 с. — (Серія «Горизонти
фантастики»).

ISBN 978-966-10-2118-0 (серія)
ISBN 978-966-10-4649-7

УДК 82/89
ББК 84.7 США

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина даного видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора перекладу чи видавця.*

ISBN 978-966-10-2118-0 (серія)
ISBN 978-966-10-4649-7

© Навчальна книга–Богдан,
переклад, оригінал-макет, 2016

*Для Ядавiна та його Демiурга,
що не забув про Кiкаху.*

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Я не зважав на запитальний погляд в очах конюха, коли знімав моторошний вантаж і заганяв коня в стійло, щоби про нього подбали. Перекинувши жмут кишок через плече, рушив до чорного входу пала3цу — плащ не міг приховати свого наповнення. Скоро пекло вимагатиме розплати.

Обiйшовши плац, я рушив до стежини, що вела до пiвденного краю палацових садiв: уздовж манiвця менше цiкавих очей. Мене все одно помітять, однак вдасться уникнути недоладностей, неминучих на центральній дорозі, де завжди багато метушні. Чорти б його взяли.

І знову, чорти б узяли. Здавалося, що клопотів я і так маю по горло. Та як отримаєш чашу гiрку, то пий її до дна. Певно, це духовний аналог складних відсотків¹.

У дальньому кутку саду біля фонтана вешталось кілька лайдаків. А ще двоє охоронців блукали кущами край стежини. Вони помітили, що я наближаюся, перекинулися кількома словами, а тоді поглянули в інший бік. Обережні.

¹ Складні відсотки — це відсоткові гроші, при нарахуванні яких за основу беруть нарощену суму попереднього періоду.

Я повернувся менш ніж тиждень тому. Більшість проблем досі не розв'язано. Двір Амбера повнився підозрами та неспокоєм. А тепер і це: смерть, яка ще більше ускладнить нетривке й нещасливе допрестольне панування Корвіна I — моє панування.

Настав час зробити те, що варто було впорядкувати негайно. Але від самісінького почину знайшлося так багато проблем, які потребували втручання. Не те щоб я дрімав, споглядаючи таку дійсність. Я встановив пріоритети та діяв відповідно до них. І все ж, тепер...

Перетнувши сад, я вийшов із тіні під скісні сонячні промені. Піднявся широкими крученими сходами. Охоронець виструнчився, щойно я зайшов до палацу. Рушивши до задніх сходів, я піднявся на другий поверх. Потім на третій.

Праворуч мій брат Рендом вийшов зі своїх покоїв у коридор.

— Корвіне! — вигукнув він, розглядаючи моє обличчя. — Що трапилось? Я побачив тебе з балкона і ...

— Усередині, — жестом я вказав йому напрямок. — Проведемо особисту нараду. Просто зараз.

Він завагався, розглядаючи мою ношу.

— Ходімо за дві кімнати звідси, — мовив Рендом. — Гаразд? Тут Віалла.

— Звісно.

Він повів мене і відчинив двері. Я зайшов до маленької вітальні й, відшукавши потрібну місцину, кинув туди тіло.

Рендом витріщався на згорток.

— І що ж мені з цим робити? — запитав він.

— Розпакувати подаруночки, — відказав я. —

І поглянути.

Він став навколішки і розв'язав плащ. А тоді згорнув його назад.

— Він мертвіший за мертвого, — зауважив брат. — У чому проблема?

— Ти не надто ретельно роздивився, — відповів на те я. — Підніми його повіки. Розкрий рота й поглянь на зуби. Намацай відростки на тильному боці долонь. Перерахуй суглоби пальців. А тоді сам поясни мені, у чому проблема.

Рендом заходився виконувати сказане. Щойно він поглянув на руки, як завмер і кивнув.

— Гаразд, — мовив він. — Я пригадую.

— Пригадуй уголос.

— Це трапилося в будинку Флори...

— Саме тоді я вперше побачив когось такого, — зауважив я. — Однак вони переслідували тебе. Я так і не збагнув, чому.

— Саме так, — відповів брат. — Ніколи не випадала нагода розповісти тобі про це. Давненько ми не бачилися. Дивно... Звідкіля він узявся?

Я завагався: чи варто витягнути з нього його історію, чи ж розповісти свою? Вирішив розпочати зі своєї, адже вона нагальніша і, як уже на те, моя.

Зітхнувши, я вмовився на стілець.

— Ми щойно втратили ще одного брата, — почав я. — Каїн мертвий. Я дістався туди запізно. Ця почваря — істота — вбила його. З очевидних

причин я хотів захопити її живою. Але вона сама лізла в бійку. У мене не було вибору.

Він тихо присвиснув, а тоді сів на стілець навпроти мене.

— Розумію, — ледь не пошепки мовив він.

Я розглядав братове обличчя. Чи ж не ховалося в кутиках його очей відлуння осміху, ладне проявитися щомиті, якщо тільки я теж усміхнуся? Цілком імовірно.

— Ні, — категорично відказав я. — Інакше я б улаштував усе так, щоб лишалося значно менше сумнівів щодо моєї непричетності. Я розповідаю, що трапилося насправді.

— Гаразд, — погодився Рендом. — Де Каїн?

— Під шаром дернини край Гаю Єдинорога.

— Це місце видається підозрілим, — зауважив він. — Або видаватиметься. Для інших.

Я кивнув.

— Знаю. І все ж мені потрібно було сховати тіло та ненадовго вкрити його. Не міг же я просто принести його назад і відбиватися від запитань. Не тоді, коли на мене чекала важлива інформація у твоїй голові.

— Гаразд, — сказав брат. — Не знаю, наскільки вона є важливою, але я тобі все розповім. Тільки не залишай мене у підвішеному стані, гаразд? Як це трапилося?

— Усе відбулося одразу по обіді, — почав я. — Ми з Джерардом їли у гавані. Потім Бенедикт через Козир забрав мене на корабель. Тоді я повернувся у свої покої, де знайшов записку, яку, вочевидь, підкинули під двері. Йшлося про осо-

бисту зустріч, після полудня, в Гаю Єдиногога. Підписано — «Каїн».

— Та записка досі в тебе?

— Так, — я витягнув з кишені папірець і простягнув його братові. — Ось.

Він оглянув аркуш і похитав головою.

— Не знаю, — мовив Рендом. — Можливо, це його почерк — якщо він поспішав — але гадаю, що все ж таки ні.

Я знизав плечима. Забравши записку, згорнув її і заховав.

— У будь-якому разі я намагався достукатися до нього через Козир, щоб марно не їхати. Однак він не відповідав. Я подумав, що це він так зберігає в таємниці місце свого перебування, раз усе настільки важливо. Тож я скочив на коня і рушив у дорогу.

— Чи казав ти хоч комусь, куди прямуєш?

— Жодній душі. Я вирішив дати коневі змогу розім'ятися, тому мчав швидко. Не бачив, як усе трапилося, але щойно зайшовши у гай, знайшов його тіло. Каїнові перерізали горло, а в чагарниках неподалік щось метушилось. Я наздогнав того типа, перехопив його, побився і змушений був порішити його. Доки це все відбувалося, ми не вступали у розмову.

— Ти певен, що натрапив саме на такого типа?

— Певен настільки, наскільки це взагалі було можливо за цих обставин. Його слід вів до Каїна. На одязі виблискувала свіжа кров.

— Може, то його власна.

— Поглянь ще раз. Жодних поранень. Я зла-
мав йому шию. Звісно ж, я пригадав, коли вже
бачив схожого на нього, тому приніс мерця пря-
місінько до тебе. І перш ніж ти мені про нього
розкажеш, додам маленьку заувагу, — я витягнув
другу записку і передав її Рендому. — Почвара
зберігала її при собі. Гадаю, витягла її в Каїна.

Рендом прочитав, кивнув, а тоді віддав арку-
шик назад.

— Від тебе — Каїну. З проханням про зустріч.
Так, розумію. Нічого й сказати...

— Справді, нема чого й сказати, — завершив
я. — І слова трохи скидаються на мій почерк —
принаймні, на перший погляд.

— Цікаво, а що трапилося б, якби першим
туди дістався ти?

— Певно, нічого, — відказав я. — Здається,
вони хотіли бачити мене живим, але заплямова-
ним. Штука полягала в тому, що ми мали приїхати
на місце по черзі. А я мав не поспішати рівно на-
стільки, наскільки це необхідно для спланованої
розв'язки.

Він кивнув.

— Так ретельно розпланували час, — сказав
він. — Має ще бути зрадник тут, у палаці. Є ідеї?

Я гигикнув і потягнувся за цигаркою. Запа-
ливши її, знову гигикнув.

— Я щойно повернувся. А ти вже давненько
тут сидиш, — мовив я. — І хто ж мене зараз най-
більше ненавидить?

— Це делікатне питання, Корвіне, — зауважив
брат. — Кожен за щось має на тебе зуба. Звісно,

я поставив би на Джуліана. Однак така версія не тримається купи.

— Чом би й ні?

— У них з Каїном були чудові стосунки. І то багато років. Вони дбали одне про одного, завжди вешталися разом. Нерозлийвода. Джуліан досі такий холодний та дріб'язковий, як ти і сам пригадуєш. Але якщо він когось і любив, то це був Каїн. Не думаю, що Джуліан міг би так вчинити з ним, навіть щоб насолити тобі. Зрештою, якби йому треба було лише це, то він точно зміг би відшукати сотню інших способів дошкулити тобі.

Я зітхнув.

— Хто наступний?

— Не знаю. Я просто не знаю.

— Гарзд. Як, на твою думку, зреагують усі?

— Ти потрапив у пастку, Корвіне. Всі подумують, що це зробив ти, байдуже, що казатимеш.

Я кивнув на мерця. Рендом похитав головою.

— Це може бути просто-напросто якийсь бідолашний бевзь, котрою ти витягнув з Тіні, щоб перекинути провину на нього.

— Знаю, — відказав я. — Дивно, але я повернувся в Амбер у найкращу пору, аби показати себе з найпоряднішого боку.

— Бездоганна пора, — погодився Рендом. — Тобі навіть не довелося вбивати Еріка, щоби здобути бажане. Подарунок долі.

— Так. І все ж, ні для кого не таємниця, що саме це я і мав намір зробити. І то лишень питання часу, коли мої війська — чужинці з дивною зброєю, які розташувалися тут — почнуть викликати роздратування. Наразі мене від цього

вберігає лише зовнішня загроза. А є ж ще й вчинки, в яких мене підозрювали навіть до повернення, — на кшталт убивства Бенедиктових слуг. Тепер ще й це...

— Так, — відказав Рендом. — Я відчував, що до цього йде, щойно ти почав говорити. Коли ви з Блейзом атакували, Джерард розташував частину флотилії так, щоб не ставати вам поперек дороги. А Каїн, навпаки, напав на вас зі своїми кораблями і розбив вас на морі. Тепер, коли його не стало, підозрюю, ти поставиш Джерарда командувати всім флотом.

— А кого ж ще? Він єдиний придатний для такої служби.

— І все ж таки...

— І все ж таки. Визнаю. Якби я і вбивав когось, щоби зміцнити свій статус, то за логікою обрав би Каїна. І це, чорти б його взяли, правда.

— І як ти плануєш усе владнати?

— Розповідатиму всім, що трапилося насправді, й силкуватимуся довідатися, хто ж за цим усім стоїть. Маєш кращі ідеї?

— Намагався вигадати, як би забезпечити тобі алібі, але поки нічого не спадає на думку.

Я похитав головою.

— Ми з тобою надто близькі. Байдуже, наскільки все переконливо звучатиме, — можемо досягнути протилежного ефекту.

— А тобі не спадало на думку визнати вбивство?

— Спадало, але самозахист відпадає. Перерізане горло свідчить про напад знишка. І я не палаю бажанням вигадувати альтернативні версії:

вишукувати сумнівні докази, ніби він замислив щось лихе, а тоді стверджувати, буцімто я вбив його на благо Амбера. За таких обставин категорично відмовляюся перебирати провину. Та й запашок гнилявий лишиться.

— Зате репутацію заробиш залізну.

— Не така репутація потрібна мені для шоу, яке збираюся поставити. Ні, це неможливо.

— Тоді це вирішує все — ну майже.

— Тобто — «ну майже»?

Крізь щілинки примружених очей Рендом розглядав великий палець лівої ноги.

— Ну, мені щойно спало на гадку, що коли тобі потрібно прибрати когось зі сцени, то зараз саме час скористатися нагодою і змінити розклад сил.

Обдумуючи це, я допалив цигарку.

— Непогано, але наразі не можу більше розкидатися братами. Навіть Джуліаном. Та й, у будь-якому разі, його так просто не прибереш.

— Не обов'язково чіпати когось із родини, — уточнив Рендом. — Навколо безліч шляхетних амберитів з імовірними мотивами. Скажімо, сер Реджинальд...

— Забудь про це, Рендоме! Жодних зачисток не буде.

— Гаразд. Тоді мої маленькі сірі клітини¹ ви-снажені.

¹ Повсякчас згадувати про свої сірі клітини любив головний герой детективних творів Агати Крісті — Еркюль Пуаро.

— Сподіваюся, не ті, що відповідають за пам'ять.

— Звісно.

Зітхнувши, Рендом випростався. Зіп'явся на ноги, переступив через іншого присутнього в кімнаті, а тоді підійшов до вікна. Розсунув порт'єри і довгенько вдивлявся у далечінь.

— Звісно, — повторив він. — Я маю багато чого розповісти...

Відтак Рендом узявся пригадувати вголос.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Хоча секс для багатьох — на першому місці, проте є багато чого, що ми любимо робити в перервах між ним. Стосовно мене, Корвіне, то це гра на барабанах, польоти в повітрі й азартні ігри — порядок цих слів не має значення. Гаразд, можливо, літати мені подобається найбільше — на планерах, кулях і всякому іншому — але сам знаєш, це вже від настрою залежить. Тобто, запитай мене іншим разом — і відповідь моя буде інакшою. Все залежить від того, чого хочеться даної миті.

У будь-якому разі, кілька років тому я сидів у Амбері. Байдики бив. Ходив з візитами, встрявав у халепи. Тато ще був тут, і коли я помітив, що він знову став хмурнішати, то вирішив — час збиратись у мандрі. Далекі мандрі. Давно вже зауважив, що батьківська ніжність зростає обернено пропорційно відстані між нами. Прощальним подарунком мені від нього став вишуканий їздовий стек — певно, щоб та любов росла хутчіше. По-

при все, стек виявився справді гарним — срібне гравіювання, акуратна обробка. Він добре мені послужив. Я вирішив, що в одному дрібному закапелку Тіні мені вдасться насолодитись усіма моїми маленькими втіхами.

Та мандрівка виявилася довгою. Не хочу втомлювати тебе деталями. Як на те пішло, я опинився далеко від Амбера. Цього разу не шукав місцину, де був би якимось великим цабе. Це або вельми швидко втомлює, або створює труднощі — все залежить лише від того, скільки відповідальності на тобі. А мені хотілося не відповідати ні за що і трохи відпочити.

Тексорамі — велике, відкрите всім вітрам портове місто, де ночі довгі, а дні — задушливі. Безліч гарної музики, цілодобова гра в карти. Дуелі вранці та бійки вдень — для тих, кому уривався терпець. А ще — прекрасне повітря. У мене був невеличкий червоний планер, і я майже щодня ширяв небом. Чудово мені велось! Я годинами грав на барабанах у підвальчику біля ріки. Стіни там пітніли майже так само сильно, як і відвідувачі, а дим плавав навколо ламп, наче струмочки молока. Коли я завершував грати, то «перемикався» на щось інше — зазвичай на жінок або карти. Там минала решта моєї ночі. Вражий Ерік! Це мені знову дещо нагадало... Він якось сказав, що я шахрую в карти. Чув таке? Лягнути нісенітницю про єдину справу, де я не шахрую зовсім. У карти граю дуже серйозно! Я це вмю, і мені щастить. На відміну від Еріка. Проблема полягала в тому, що він був вправним у стількох

сферах, що просто не міг стерпіти того факту, що хтось у чомусь може бути кращим за нього. Якщо ти повсякчас його перемагаєш — значить, шахруєш. Однієї ночі він затіяв через це огидну сварку — все могло закінчитися дуже серйозно. Але Джерард і Каїн вгамували його. Віддаю належне Каїну. Того разу він пристав на мій бік. Бідолаха... Знаєш, усе це зайшло надто далеко. Його горло... Байдуже, сиджу я, значить, у Тексорамі. Переймаюся музикою та жінками, перемагаю в карти, ширяю небесами... Пальми навколо, жовтушник нічний. Безмір приємних портових запахів — прянощі, кава, гудрон, сіль. Сам знаєш. Аристократи, купці та пеони — такі самі, як і в інших місцях. Моряки та різноманітні мандрівники — то припливають, то відпливають. Такі, як я, живуть собі, не встраючи ні у що. Так минули у Тексорамі два моїх щасливих роки. Справді. З іншими майже не спілкувався. Хіба що вітальними листівками через Козирі обмінювався вряди-годи, та й по всьому. Амбер майже повністю вилетів у мене з голови. Однак за одну ніч усе змінилося — у мене на руках був фул гаус¹, а хлопець навпроти мене намагався визначити, блефую я чи ні.

До мене заговорив Дзвінковий Нижник.

¹ Фул гаус — комбінація в покері, що складається з трьох карт одного рангу та будь-якої іншої пари. Одна з найсильніших покерних комбінацій, що поступається тільки каре і стрит-флешу.

Ага, саме з цього все й почалося. Все одно я був не в гуморі. Ми якраз завершили кілька дуже напружених партій, і я увійшов у раж. До того ж, виснажився фізично — весь день літав, ще й мало спав минулої ночі. Згодом я вирішив, що в усьому винний пов'язаний з Козирями ментальний трюк, який спрацьовує, якщо хтось намагається зі мною зв'язатись, а я тримаю в руках звичайні карти. Звісно, зазвичай ми спроможні отримати повідомлення з порожніми руками — якщо, зрозуміло, не самі здійснюємо виклик. Можливо, то моя підсвідомість, яка на ту мить зовсім поплутала береги, за звичкою схопилася за реквізит. Хоча пізніше я мав змогу подивуватися цьому. Чесно, не знаю, що тоді трапилося.

Нижник мовив:

— Рендоме.

Тоді його обличчя розпливлось, і він сказав:

— Допоможи мені.

До того часу я почав поступово усвідомлювати, хто переді мною, але дуже приблизно. Все було немов у тумані. Тоді обличчя знову набуло чіткості, і я помітив, що мав слухність. До мене заговорив Бранд. Вигляд брат мав просто жахливий, та ще й він був чи то прикутий, чи то прив'язаний до чогось.

— Допоможи, — знову повторив він.

— Чую тебе, — сказав я. — Що трапилося?

— ... ув'язнений, — відповів він. Бранд сказав щось іще, але тих слів я не зрозумів.

— Де? — запитав я.

Бранд похитав головою.

— Сюди тебе не витягну, — сказав він. — Я без Козирів і надто слабкий. Тобі доведеться подолати довгий шлях.

Я не питав Бранда, як він вийшов на мене без колоди. Першочерговим завданням було дізнатися, де він. Я поцікавився, як мені вдасться його знайти.

— Дивися дуже уважно, — почув я на те. — Запам'ятай кожную деталь. Я зможу це показати тобі тільки раз. Приходь озброєним...

Опісля переді мною постав пейзаж. Може, з-поза його плеча — або з вікна чи бійниці. Не певен. Це було дуже далеко від Амбера — там, де тіні сходять з глузду. Далі, ніж я люблю заходити. Непорушність, що міниться кольорами. Вогненними кольорами. День без сонця в небі. Скелі, що, наче вітрильники, ковзають землею. Бранд сидів у чомусь на кшталт вежі — маленький острівець спокою на цій розбурханій сцені. Добре пам'ятаю. А ще пам'ятаю, буцімто щось скрутилося навколо підніжжя вежі. Блискуче. Призматичне. Схоже було, що ця істота охороняє вежу. Простір навколо був надто яскравим, щоб я міг чітко роздивитись її обриси, збагнути розміри. А потім усе зникло. В одну мить. І ось я знову роздивляюся Дзвінкового Нижника, а навпроти мене сидить хлопець, котрий ніяк не збагне — йому казитися через мою тривалу затримку чи поцікавитися: може, мені стало зле?

Хуленько завершивши гру, я пішов додому. Розлігся на ліжку, палив та міркував. Коли я вирушив у мандри, то Бранд іще залишався в Ам-

бері. Потім, коли я запитував, ніхто й гадки не мав, куди він подівся. На нього трохи напала меланхолія — але зрештою він заспокоївся та й поскакав кудись світ за очі. Це й усе. Жодних звісток, жодних маршрутів. На виклики він не відповідав та й сам на зв'язок не виходив.

Я спробував покрутити ситуацію з усіх боків. Бранд же був розумним, до біса розумним. Можливо, найсвітліша голова в усій родині. Він потрапив у халепу і кликав на поміч мене. Ерік та Джерард — особи значно героїчніші за мене — з головою кинулися б у таку пригоду. Каїн, гадаю, погодився б допомогти — з цікавості. Джуліан радів би нагоді видатися кращим, аніж усі ми — заробити очок перед татком. До речі, Брандові ж було найлегше викликати самого татуса. Він би точно щось придумав. Натомість, братик покликав мене. Чому?

Це нашттовхнуло мене на думку, що до його полону може бути причетним хтось із наших. І не обов'язково лише один з нас. Якщо, скажімо, татко взяв його під свою руку... Ну, ти розумієш. Прибрати загрозу. І якби він покликав татка, той розцінив би це як слабкість.

Тож я погамував у собі бажання викликати підкріплення. Цілком можливо, що базіканням про це в Амбері я переріжу йому горлянку. Гаразд. А як щодо мене?

Коли це й справді пов'язано з престолонаслідуванням і він таки став батьковим улюбленцем, то міг би пригадати потім, яку послугу я йому зробив. А коли трон тут ні до чого... Існувало без-

ліч інших варіантів. Можливо, він наштовхнувся на щось дорогою додому, на щось таке, про що варто дізнатися більше. А ще мені стало цікаво, як же він зумів вийти на мене в обхід Козирів? Тож, можна сказати, що допитливість підштовхнула мене у самотню подорож для порятунку Бранда.

Я здмухнув пил з власних Козирів і знову спробував викликати його. Як ти міг би здогадатися, жодної відповіді. Добре виспавшись, я вранці повторив спробу. Знову тиша. Добре, нема сенсу чекати довше.

Почистивши свій клинок, я проковтнув добрячий сніданок, убрався в якусь цупку одежину та ще й прихопив темні полароїдні окуляри. Гадки не мав, чи буде від них якась користь, але той почварний брамник був огидно яскравим, тож я вирішив, що додатковий захист не завадить. З тієї ж причини взяв пістолет. Хоча мені тоді й здалося, що користі від нього буде мало, — потім виявилось, що я таки мав слухність. Але, як я і казав раніше, ніколи не знатимеш напевно, поки не спробуєш.

Єдина людина, з якою я попрощався, — інший барабанник. Перед від'їздом віддав йому свою установку — знав, що він пригляне за нею.

Відтак я спустився до ангару, почаклував над планером, здійнявся в небо і зловив погожий вітер. Мені здалося, що саме так і треба було вирушати.

Не знаю, чи літав ти коли-небудь крізь Тіні, але... Ні? Що ж, я мчав понад морем, аж доки земля обернулася на тьмяну риску на півночі. Тоді

води піді мною залилися кобальтовим кольором, стали дибки і затрясли блискучими бородами. Вітер змінивсь. Я повернув. Під стемнілим небом я летів понад хвилями, що котилися до берега. Коли повернувся до гирла, то побачив, що Тексорамі зникло, натомість там на милі довкіл розкинулися болота. Я мчав усередині повітряних потоків, пролітаючи знову і знову понад рікою, над усіма її новими звивинами та поворотами. Зникло все: причали, стежки, транспорт. Лише росли високі дерева.

На заході купчилися хмари — рожеві, перлові, жовті. Сонце мінилося від помаранчевого до червоного та жовтого. Чого хитаєш головою? Розумієш, я таким сонцем платив за міста. Коли поспішаю, то спустошую території... чи, точніше, обираю найпростіший маршрут. На такій висоті різноманітні будівлі відволікають. Тіні й текстура стають для мене всім. Ось це я і мав на увазі, коли казав, що польоти — це щось цілком особливе.

Тож я летів собі на захід, аж доки ліси поступилися місцем зеленим просторам, а ті з часом зблякли і розпались, обернувшись на коричневі, рудуваті та жовті плями. Все засяяло, розсипалося на крихти й узялося плямами. Мене винагородили грозою. Я спробував летіти якомога далі від неї, але блискавки спалахували повсюди, тож я злякався, що мій маленький планер не витримає таких сильних поривів вітру. Різко спрямувавши апарат униз, я в результаті побачив під собою ще більше зелені. Все ж мені вдалося вирватися від грози, і тепер жовте, палюче сонце світило мені

в спину. Згодом я знову домігся повернути далеко вниз сувору, горбисту пустелю.

А тоді сонце зіщулилося, його оперезали обручі хмар. Вони шматочок за шматочком стирали світило з неба. Поспішне скорочення шляху занесло мене в таку далечінь від Амбера, де я ще ніколи не бував.

Сонце зникло, але світло зосталося — таке ж яскраве, як і раніше, але зловісніше та розпорошеніше. Воно дурило очі, викривляючи перспективу. Я опустився нижче, аби звузити поле зору. Скоро переді мною постали величезні скелі, і я заходився вишукувати знайомі обриси. З часом вони з'явилися.

Змушувати все рухатися й текти за таких обставин було легше, однак на фізичному рівні це дуже збивало з ритму. Стало ще важче оцінювати мою ефективність як пілота планера. Я опустився нижче, ніж хотів, і ледь не протаранив собою одну зі скель. На додачу звідусіль почав сочитися дим і полум'я затанцювало — я чітко пригадував цей образ — безладно і скажено, просто виникаючи то там, то сям з тріщин, дір у землі та печер. Кольори замигтіли точнісінько так, як я і запам'ятав їх під час мого короткого огляду цієї місцини. Потім почали рухатися скелі — захиталися й попливли, наче кораблі без стерна у місцях, де народжуються веселки.

Вітер просто сказився. Висхідні потоки один за одним підкидали, наче фонтани, мене вгору. Я опирався їм як тільки міг, але розумів, що довго утримувати все купно на такій висоті не зможу.

Тому здійснювався на значну висоту, намагаючись стабілізувати планер. Коли знову поглянув долі, то побачив щось схоже на дивну регату чорних айсбергів. Скелі кружляли, налітали одна на одну, відскакували, знову стикалися, крутилися, вигиналися на відкритих просторах, немов перестрибували одна через одну. Тоді мене почало смикати вгору-вниз, і я побачив, що шасі планера відірвало. Я дав тіням останнього копняка, а відтак знову поглянув униз. Попереду, на якійсь відстані, побачив вежу — світліша за кригу чи алюміній, вона стояла на міцній основі.

Останній поштовх зробив свою справу. Я збагнув це, щойно відчувши, як вітер став особливо докучливим. Тріснули кілька тросів, і я полетів униз — наче шлюпка по водоспаду. Я задер ніс планера вгору, тоді опустив його в дикому темпі, а коли побачив, куди він летить, останньої миті вистрибнув. Бідного планера розтер на порошок один із заблуклих монолітів. Це видовище завдало мені більше болю, ніж власні подряпини, порізи та гупі.

Рухатися мені треба було швидко, бо скеля мчала прямісінько на мене. Ми одночасно покотилися в різні боки. Я не мав жодної гадки, що ними рухає, і спершу не вбачав ніякої закономірності в їхніх переміщеннях. Земля під ногами була то теплою, то неймовірно гарячою, вона вся диміла, з неї вряди-годи випорскували язички полум'я, з численних отворів у ґрунті сочилися смердючі гази. Я замоторився до вежі, йдучи неминуче плутаним курсом.

Необхідну дистанцію здолав нескоро. Скільки саме часу минуло, не знаю — я мав постійно стежити за дорогою. Та все ж почав помічати цікаву закономірність. По-перше, великі камені рухалися з більшою швидкістю, ніж маленькі. По-друге, здавалося, що вони крутяться по орбіті один навколо одного — кола в колах, великі навколо маленьких, жоден не залишався на місці. Можливо, рух цей запустила одна-єдина порошинка чи навіть молекула. Однак я не мав ані часу, ні бажання намагатися знайти центр цього виру. Тримаючи все в голові, я, поки йшов, продовжував спостерігати — ймовірно, саме це допомогло мені уникнути кількох зіткнень.

Тож Чайлд Рендом до Вежі темної прийшов¹, еге ж, пістолет в одній руці, клинок у іншій. На шиї висять окуляри. Поки навколо все диміло і палахкотіло дивне світло, я не збирався їх одягати, однак зараз виникла потреба захистити очі.

Із невідомої мені причини камені трималися на віддалі від вежі. Спершу здавалося, що башта стоїть на підвищенні, однак, діставшись до неї, я збагнув, що правильніше було б сказати так: камені видовбали навколо вежі глибоку яму.

¹ Алюзія на поему Роберта Браунінга «Чайльд-Роланд до Вежі Темної прийшов», написану в 1855 році. Сам Браунінг надихався рядком з «Короля Ліра» Вільяма Шекспіра, а Шекспір — фольклорною казкою про лицаря Роланда (Чайльд — це середньовічний титул, який позначає не випробуваного в бою лицаря), котрий мандрував до Темної Вежі.